

Magyar tél

*A kicsi kocsmá ablaka világos,
Fehérvirágos, mint a temető.
Hol a nap éppen vérvörösen áldoz
S a hold sápadt sarlója egyre nő.*

*Az este jó és a fehér keresztnek
Nagy békessége integet felénk,
Szelíd magánya a mély, ősi kertnek,
Hol megpihen majd minden nemzedék.*

*A tünde ég pásztortüzei lassan,
Kigyúlnak rendre és az ég alatt,
A temetőben és a kocsmazajban,
Egy néma angyal halkán áthalad.*

*A szárnyakat hallják egy pillanatra
A vén ivók s bús holtak, csöndbe lenn,
A Bodri szűköl, a havat kaparja,
S a kakukóra megáll hirtelen.*

*Babona, bánat, borok és botorság,
Mind összekapnak és a kocsmá zúg,
Fölzengnek az átkok és a nóták
És döngetik a temetőkaput.*

Juhász Gyula

A nyugodt és megfontolt ember

Az arca belső összhangnak és bölcseségnek komoly derűjében hangolja össze a vonásokat: szelíd és nyugodt szemei, ha beszél veled, mindig a szemedbe néznek: nem tolakodóan, vagy fürkészve, hanem jóságosan és megértően. Akinek rossz a lelkiismerete, nem tud így szembenézni — az ő lelkiismerete tiszta.

Egyszerű ősz szakállt visel, mint Szokrátesz. Egyszerűen öltözködik, de egyszerűsége nem keresett: természetesen fejezi ki lényének nyugodt harmóniáját. Türelmesen és figyelve hallgatja végig, ha beszélsz s mielőtt felelne, gondolkodik. Ahogy gondolkodik, ahogy aztán lassan és nyugodtan beszélni kezd, látnivaló, hogy semmiféle elfogultság, előítélet, ösztönszerű szimpátia vagy antipátia nem vezet veled szemben és nem befolyásolja — azon gondolkodik, amit mondtál neki s igyekszik megérteni, mit jelent az — önmagáról, minden zavaró érzelmi vonatkozásról megfelekezve, magát a szóban-forgó kérdést vizsgálja és mérlegeli az elképzelhető szempontok minden elképzelhető egybevetésével, valamennyi képességét arra összpontosítva, hogy ítélete tárgyilagos és igazságos legyen, mintegy mértani középátlagos a lehetséges szélső ítéletek között.